

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.142/2017/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Dósa Melinda ügyvéd) által képviselt **felperes neve felperes székhelye** székhelyű **felperesnek** - a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Höfler Tamás ügyvéd) által képviselt **alperes neve, alperes székhelye** szám alatti székhelyű **alperes** ellen vételár követelés megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2017. január 23. napján kelt 5.G.20.061/2016/15. számú ítélete ellen az alperes által 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 500.000,- (Ötszázezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A perben nem szereplő **ország neve-i külföldi gazdálkodó szervezet neve**, mint szállító, valamint a **A. Kft.** között kialakult tartós üzleti kapcsolat keretében a **A. Kft.** vevőként rendszeres megrendeléseket adott hűtőgépgyártáshoz szükséges „**hővezető anyag megnevezése**” megjelölésű hővezetőanyag szállítására. A szállítások közvetlenül az alperesi felhasználó jászberényi konszignációs raktárába történtek azzal, hogy a **ország neve-i** szállító (eladó) tulajdonjog-fenntartással élt. Az alperes termelési igényei szerint vételezett a raktárban elhelyezett áruból, és ezekhez igazodóan történtek a számlázások. A **A. Kft.**, mint eladó nagykereskedő 2012. január 27. és 2012. április 2. között ennek megfelelően 16 db számlán, összesen 110.983,78 Euró vételár követelést érvényesített az alperesi vevő irányában.

A **A. Kft.** még 2008-ban, egy általa igénybe vett hitelkeret biztosítékeként faktorálási keretszerződést kötött az **pénzügyi szolgáltató neve** Zrt-vel. A visszavásárlási garanciával és biztosítékkal vállalt faktorálási keretszerződés szabályai szerint került sor - a fenti számlák alpereshez történt benyújtása ellenére kiegyenlítetlenül maradt - vételárkövetelések engedményezésére a faktorcég felé.

A **A. Kft.** 2012. július 31-től végelszámolás alá került, a kijelölt végelszámoló megkezdte a cég meglévő vagyonának értékesítését. Ennek során 2012. december 4-én - a névváltozása előtt még **C. Kft.** cégnéven szereplő - felperessel, mint vevővel kötött adásvételi szerződést eladóként. Az adásvételi szerződés tárgyát az **X. Bank Zrt.** zálogjogával terhelt ingóságok, zálogtárgyak, valamint a **A. Kft.**-nek saját vevői irányában fennálló követelése képezték. Utóbbiak között „G” csomag megjelöléssel szerepelt az alperessel szemben fennálló perbeli követelés is. Az adásvételi szerződés megkötéséhez az **X. Bank Zrt.** zálogjogosultként hozzájáruló nyilatkozatot tett záradéki formában.

Az **Pénzügyi szolgáltató neve** Zrt. 2012. december 31. napján beolvadt az **X. Bank Zrt.**-be, mely társaság a faktorcég általános jogutódjává vált.

Az **X. Bank Zrt.** 2013. január 14. napján két irányban is írásbeli nyilatkozatot adott ki. Az **A. Kft.** végelszámolója felé közölte a jogutódlását, továbbá a faktorálási keretszerződésre utalva

táblázatosan felsorolt számlákban rögzített követelés tekintetében bejelentette, hogy azokat visszaengedményezi az **A. Kft.** részére. Az ún. „visszaengedményezési joggyakorlás” tárgyú tájékoztatást **tanú 1. neve**, az **A. Kft.** végelszámolója részére küldte meg az **X. Bank Zrt.** Ezzel egyező tartalmú tájékoztatást kapott az alperes is (keresetlevél F/2., valamint F/6. sorszám alatt csatolt mellékletek). Ebben külön felhívta a figyelmet a bank, hogy a megjelölt számlatartozások a továbbiakban joghatályosan kizárólag az **A. Kft.** „v.a.” részére teljesíthetők.

A **A. Kft.** végelszámolója 2013. január 22-én írásban újabb engedményezési szerződést kötött a felperessel. Ezzel a perbeli 110.983,78 Euró összegű követelést 2013. január 29. napján a felperesre - akkori nevén **C. Kft-re** - engedményezte. Ebben felek előzményként rögzítették, hogy az **X. Bank Zrt.** a szerződés tárgyát képező követeléseket, melyeket korábban az engedményezőtől faktorálás útján szerzett meg, visszaengedményezte a jelen szerződés engedményezőjére. Felek kitértek arra is, hogy a 2013. január 14. napján kelt banki értesítés nyomán a fenti követelések jogosultja, engedményezőként az **A. Kft.** „v.a.” lett. Rögzítették továbbá, hogy a fenti követeléseket 2012. december 4. napján létrejött megállapodás alapján az engedményező egyszer már engedményezte az alperes részére, annak ellenére, hogy ezen követeléseknek ekkor még nem ő volt a jogosultja. Erre tekintettel került sor az újabb engedményezési megállapodás megkötésére a követelési jog átszállásának biztosítása érdekében.

A jelen pert megelőzően a Szolnoki Törvényszék előtt 8.G.20.739/2012. számon folyamatban volt perben a **külföldi gazdálkodó szervezet neve** felperesként terjesztett elő kereseti kérelmet az **B. Kft.** I. rendű, a **A. Kft.** II. rendű, az **X. Bank Zrt.** III. rendű, valamint a **C. Kft.** IV. rendű alperesekkel szemben, és tulajdon fenntartásra hivatkozással kérte I. rendű alperes vonatkozásában azon leszállított áruk tekintetében tulajdonjogának megállapítását, melyek ellenértéke nem került kifizetésre. Másodlagosan kérte I. rendű alperes vételár fizetésre kötelezését. A II. rendű alperessel szemben arra irányult a kereset, hogy a bíróság állapítsa meg a szállítási szerződés felmondásának jogszerűségét. A felperes III. rendű alperesi zálogjogosult vonatkozásában tűrésre kötelezést, míg a IV. rendű alperessel szemben annak megállapítását kérte, hogy a II. és IV. rendű alperes közti tárgyi eszköz- és követelésállomány átruházási szerződés semmis, az jóerkölcsbe ütközés miatt érvénytelen.

A peres eljárás során lefolytatott bizonyítás keretében a bíróság tanúként hallgatta meg **tanú 1. neve**, a **A. Kft.** egykori végelszámolóját (61. sorszámú jegyzőkönyv). Az elsőfokon jogerőre emelkedett ítélettel a bíróság a keresetet elutasította.

Az előzményi per lefolytatását követően került sor felperes részéről jelen per megindítására. A felperes keresetében 110.983,78 Euró vételár és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Indokolásként előadta, hogy a **A. Kft.-től** engedményezés útján szerezte meg a vételár-követelés jogát, az alperes azonban a felperesi engedményes felszólítása ellenére elzárkózott a teljesítéstől.

Alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a felperes nem szerezte meg a követelés érvényesítésének jogát, jogalap hiányában nincs vele szemben perbeli keresetőségi joga. Alperesi álláspont szerint a követelés visszaengedményezése sem írásban, sem szóban nem jött létre. Az **X. Bank Zrt.-től** a **A. Kft.** irányában nem történt meg a hatályos visszaengedményezés, így a **A. Kft.** sem rendelkezhetett e követelésről a felperes javára.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelem szerint kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 110.983,- Euró és 78 Eurócent tőkét, valamint ennek járulékait, továbbá 2.500.000,- forint perköltséget. A bíróság ítélete indokolásában a perben becsatolt okiratok, illetve a jelen per előzményeként a Szolnoki Törvényszéken lefolytatott 8.G.20.739/2012. számú, jelen

ügyhöz csatolt per iratai alapján, a bizonyítékok egybevetett mérlegelésével megállapította, hogy a perben nem álló **A. Kft.**-vel 2008-ban kötött faktoring keretszerződés alapján az **X. Bank Zrt.** jogelődje (**Pénzügyi szolgáltató neve Zrt.**) által megszerzett perbeli követelés visszaengedményezésére 2013. január 14. napján hatályosan sor került. A bíróság e megállapítását arra alapította, hogy az **X. Bank Zrt.** ekkor egy tájékoztatást küldött a visszaengedményezésről a **A. Kft.** (az ekkor már végelszámolás alatt álló cég) részére. A végelszámoló ezt követő további, hatályos intézkedéssel rendelkezett a követelésről akként, hogy azt 2013. január 22. napján, írásban a **C. Kft.**-re engedményezte, mely cég névváltozása nyomán megegyezik a jelen per felperesével. Az elsőfokú bíróság mérlegelése szerint a felperesi előadást erősítette meg az **X. Bank Zrt.** által utóbb kiadott azon nyilatkozat is, mely rögzíti, hogy a 2013. január 14. napján kelt tájékoztató levélben foglaltakkal összhangban, az ott felsorolt számlák vonatkozásában a bank már nem tart nyilván követelést az alperessel szemben.

A bíróság álláspontja szerint a felperes az utolsó engedményezéssel megszerezte a keresetben megjelölt vételár követelésének jogát, perbeli keresetőségi joga az alperessel szemben fennáll, ezért az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalásának van helye.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását és a felperes keresetének jogalap hiányában történő elutasítását. Alperes fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem a perben felmerült valamennyi bizonyíték Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti egybevetett mérlegelésével jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy az **X. Bank Zrt.** részéről hatályos visszaengedményezés történt a **A. Kft.** irányában. Hangsúlyozottan hivatkozott az előzményi per 61. számú jegyzőkönyvében rögzített végelszámolói tanúvallomás azon részére, melyben a végelszámoló úgy nyilatkozott, ő visszaengedményezési szerződést nem kötött. Kérte a bizonyítékok értékelése során e tanúvallomás figyelembevételét. Kiemelte, a jelen perben a bizonyítási teher a felperesre hárul, a rendelkezésre álló bizonyítékok azonban egymással ellentétes állításokat tartalmaznak. Önmagában az egyik bizonyíték indokolás nélküli kizárása eljárásjogilag nem lehetséges, annak figyelembevétele viszont kétséggé teszi a felperesi követelés fennálltát. Az **X. Bank Zrt.** és a végelszámoló egymással ellentétes nyilatkozataira tekintettel a felperes nem bizonyította, hogy az engedményezés létrejött, a bizonyítatlanság jogkövetkezménye az ő terhére esik.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. A felperesi álláspont szerint döntő jelentősége van az **X. Bank Zrt.** írásbeli tájékoztatásának, melyben értesítette az alperest, hogy a perbeli követelések jogosultja ismét a **A. Kft.** lett, visszaengedményezés folytán. Maga az alperes sem vitatta, hogy ezt a tájékoztatást megkapta. Megtalálható továbbá a periratok között az a szerződés, mellyel a követelést a **A. Kft.** végelszámolója írásban, ellenjegyzésével a felperesre ruházta át. Az elsőfokú bíróság megkeresésére mindezzel egyező tényállást alátámasztó nyilatkozatot tett utóbb az **X. Bank Zrt.** is. A bizonyítékok, okiratok és nyilatkozatok zárt logikai lánc megállapíthatóvá teszi, hogy a felperes lett a peresített követelés jogosultja, így keresete megalapozott.

Az alperes fellebbezését kiegészítő további beadványában felhívta a figyelmet arra, hogy a periratok között nem található olyan okirat, amely igazolná a **A. Kft.** követelésszerzését, amelyet később a felperesre engedményezett. Amennyiben az **X. Bank Zrt.**-nek engedményezési szándéka volt, úgy erről közös okiratot kellett volna a feleknek készíteni. Ilyen okirat hiányában az **X. Bank Zrt.** bírósághoz benyújtott nyilatkozata legfeljebb egy írásba foglalt emlékeztetőnek tekinthető, mely a tanúbizonyításhoz hasonló bizonytalanságot mutat. Alperes megjegyezte továbbá, hogy a **A. Kft.** - előzményi perben előterjesztett beadványa szerint - követeléseit már a 2012. december 4-i szerződéssel átruházta a jelen per felperesére, azonban a perbeli követeléseknek e szerződéskötés

időpontjában még nem is volt jogosultja, mivel azok megszerzésére saját nyilatkozata szerint is csak később, 2013. január 14-én került sor. Ez a későbbi időpontú engedményezés ez okból sem lehet hatályos.

Az alperes jogi képviselője a másodfokú tárgyaláson előterjesztett újabb hivatkozásában kérte figyelembe venni, hogy az X. Bank Zrt. 2013. január 14-i végelszámolóhoz intézett levelén január 23-i időpontot mutató dátumbélyegző szerepel, mely a felperesi jogelőd átvételi időpontját jelöli. Ez azonban azt jelenti, hogy egy nappal korábban még nem volt hatályosan engedményezhető az akkor még meg sem szerzett követelés.

A fellebbezés **nem alapos**.

A perbeli tényállás jogi megítélésének kiindulópontjául szolgál az a nem vitatott peradat, hogy az X. Bank Zrt. faktorálási szerződéssel a A. Kft.-től megszerezte az alperessel szembeni perbeli követelést. A felperes az ezt követő további két engedményezési szerződésre hivatkozva terjesztette elő keresetét az alperessel, mint az engedményezett követelés kötelezettjével szemben. Felperesi állítás szerint 2013. január 14-én az X. Bank Zrt. hatályosan rendelkezett a követelésről és azt a A. Kft.-re visszaengedményezte, majd pedig e cég 2013. január 22-én „engedményezési szerződés” megjelölésű okiratba foglalt módon a követelés jogát tovább engedményezte a felperesre. Az alperes az előbbi, tehát a 2013. január 14-i visszaengedményezési szerződés miatt terjesztette elő - fellebbezésben is fenntartott - kifogását, állítva, hogy az X. Bank Zrt. és a A. Kft. között engedményezés nem jött létre.

A perbeli engedményezések a régi Ptk. hatálya alá tartozó időszakban történtek, ezért az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezéseit kell a perbeli jogvita elbírálása során alkalmazni.

A Ptk. 329. § (1) bekezdés az engedményezés joghatásaként rögzíti, hogy az engedményes a régi jogosult helyébe lép. A (3) bekezdés szerint a kötelezett az engedményessel szemben érvényesítheti azokat a kifogásokat, melyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek. Az engedményezés a szerződés alanyaiban hoz létre változást, a jogosult személye változik meg, a kötelezett személye azonban változatlan marad. Az engedmény az adós vonatkozásában absztrakt jogügylet, annak hiányosságaira hivatkozással a teljesítés nem tagadható meg. Az átruházás formai hibájára, hiányosságaira a kötelezett nem hivatkozhat.

Engedményezés esetén döntő jelentősége az adós szempontjából kizárólag annak van, hogy az engedményezésről őt hatályosan értesíteni kell, a követelés azonban ettől függetlenül is átszáll az engedményesre (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) BH 2004/183. szám alatt közzétett eseti döntés). Az értesítéshez három joghatás fűződik. Az első az, hogy a kötelezett már nem jogosult az engedményezőnek teljesíteni, tehát joghatályosan csak az engedményes felé történhet meg a teljesítés. A második az, hogy ezen időpont határozza meg, hogy a kötelezett milyen körben élhet kifogással vagy beszámítási jogával az engedményessel szemben. A harmadik, hogy az engedményező és az adós esetleges szerződésmódosítása meddig hatályos az engedményessel szemben. Az engedményező és az engedményes közötti követelés átadása jogcímének ezért valójában csak az egymás közötti jogviszonyukban van jelentősége, a kötelezett erre a jogcímre való tekintet nélkül kerül az engedményessel jogviszonyba.

Megjegyzendő, hogy az új Ptk. (2013. évi V. tv.) 6:197. §-a a kötelezett értesítéséhez már kevesebb joghatást fűz. Ehhez csak az engedményező és adós közötti szerződésmódosításának hatályát, és a kifogás és beszámítás lehetőségét fűzi azon követelésekre, amelyek az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek. Egyúttal a kötelezett értesítésétől függő jogkövetkezménytől elválasztja, és bevezeti a teljesítési utasítás intézményét (új Ptk. 6:198. §). Az új Ptk. szerint az értesítést követően ugyanis továbbra is az engedményezőnek köteles a kötelezett teljesíteni mindaddig, amíg olyan

utasítást nem kap, amely pontosan meghatározza az engedményes személyét, és az új teljesítési helyet.

A perbeli esetben két, időben korábbi engedményezés nyomán kívánt a felperes igényt érvényesíteni az eredeti kötelezett, alperessel szemben. Ha többszörös, egymást követő engedményezésre kerül sor, az adósnak az engedményezési lánc végén álló jogosult felé kell teljesítenie. Az engedményezés bizonyítékául benyújtott okiratokból perbeli esetben megállapítható az engedményezések időbeli sorrendje. Az alperes közülük a korábbi engedményezésre nézve vont a kétségbe annak jogi lehetőségét, illetve megtörténtét. Jelen esetben azonban jogi relevenciája annak van, hogy az **X. Bank Zrt.** a követelésnek a **A. Kft.**-re való visszaengedményezésről az alperest értesítette. Az értesítés jogkövetkezménye, hogy ezután az alperes csak a **A. Kft.** részére - illetve az újabb engedményezés, és arról való értesítés alapján - joghatályosan csak a felperesnek teljesíthet. Kifogásként a kötelezett ugyanis csak arra hivatkozhat, amire az engedményezővel - azaz jelen esetben az **X. Bank Zrt.**-vel szemben is hivatkozhatott volna, az engedményező és engedményes - azaz az első engedményezésnél az **X. Bank Zrt.** és **A. Kft.** közötti, valamint a második engedményesnél **A. Kft.** és felperes - jogviszonyát érintő kifogással nem élhet (BH2008.298., EBH2003.868.). Azaz a kötelezett a jogosulti értesítést követően az engedményezési szerződés létre nem jöttére, érvénytelenségére nem hivatkozhat, erre alapítva a teljesítést nem tagadhatja meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság szükségtelenül vizsgálta az engedményezési szerződések létét, érvényességét, a felperesi kereset a kifogás ezen okból való előterjeszthetőségének hiányában alapos.

Az ítéletábra az alperes kifogása kapcsán csak utal arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint érvényesen engedményezhető a jövőben lejárási és feltételhez kötött követelés is akkor, ha az engedményezéskor már létezik az a jogviszony, amelyből a jövőbeli követelés fakadhat. Csak olyan jövőbeni követelést nem lehet engedményezni érvényesen, amelynek még a keletkezése, létrejötte is bizonytalan. Jelen esetben az adásvételi szerződések megkötésére és teljesítésére a **A. Kft.** és az alperes között bizonyítottan sor került, ezt a számlázások és a számlák alperesi befogadása egyaránt alátámasztja. A számlákban meghatározott ellenértékre (vételárakra) vonatkozó követelés engedményezésének ezért nem volt jogi akadálya (BH 2004/410. szám alatt közzétett eseti döntés, BDT 2013/2854. szám alatt közzétett eseti döntés). A fizetési kötelezettség módja, az elszámolás rendjének körülhatárolása a felek között megtörtént, az adott adásvételi szerződésekből származó jövőbeni árbevétel követelési jogának engedményezésére tehát érvényesen sor kerülhetett (BDT 2002/706., BDT 2008/11/186. szám alatt közzétett eseti döntések).

Az ítéletábra az **X. Bank Zrt.** részéről történő visszaengedményezés kapcsán megjegyzi, hogy a törvény nem köti az engedményezést alakszerűséghez, a Ptk. 216. § (1) bekezdése értelmében az erre irányuló szerződés akár szóban, akár írásban érvényesen létrejöhet, sőt az sem kizárt, hogy a felek az engedményezésre, illetőleg annak elfogadására irányuló akaratukat ráutaló magatartással fejezzék ki (Polgári Törvénykönyv Magyarázata 1. rész, Kjk.Kerszöv. Kiadó, Budapest, 2004., 1174. oldal).

A perben nem vitatott tény, hogy 2013. január 14-én az **X. Bank Zrt.**, mint visszaengedményező írásbeli értesítést küldött az engedményezés megtörténtéről jelen per alperesének, továbbá a **A. Kft.**-nek, mint engedményesnek (keresetlevél F/6., valamint F/2. csatolt mellékletei). A címzettekkel közölt mindkét okirati nyilatkozat döntő jelentőségű bizonyíték a perbeli jogvita megítélése szempontjából. Az **A. Kft.** végelszámolója részére megküldött okiratban valamennyi számla és vételár tételes meghatározása mellett, az **X. Bank Zrt.** írásban úgy nyilatkozott, hogy visszaengedményezi a címzett társaság javára e követeléseket. Az írásbeli nyilatkozat átvétele, majd pedig az **A. Kft.** intézkedése a követelések tovább engedményezése iránt a felperes felé, egyértelmű,

ráutaló magatartásként értékelendő a tekintetben, hogy a visszaengedményezés elfogadása az A. Kft. részéről megtörtént.

Mindettől független megjegyzi az ítéletábra azt is, helyes az az alperesi hivatkozás, hogy a 2012. december 4-i követelés átruházási szerződés, mely az A. Kft. és a felperes között jött létre, a perbeli követelések tekintetében joghatás kiváltására nem volt alkalmas, mert akkor még valóban nem volt e követelések jogosultja az A. Kft. A követelések feletti rendelkezési jogot csak a 2013. január 14-i X. Bank Zrt. által megküldött visszaengedményezés elfogadása nyomán szerezte meg. Ezt utólag felismerve a végelszámoló ezért helyesen eljárva kötötte meg az újabb engedményezési megállapodást a felperessel, mely már a perbeli követelések hatályos átadását eredményezte. Erre hitelt érdemlő bizonyítékul szolgál az előzményi perben 8.G.20.739/2012/61. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdésében rögzített érdektelen végelszámolói tanúvallomás is.

Az alperes a perben megtartott másodfokú tárgyaláson hivatkozott még arra, hogy a 2013. január 14-i X. Bank Zrt. által kiállított okiraton egy január 23-i dátumbélyegző is szerepel, mely feltehetőleg a felperesi jogelőd tekintetében az átvétel időpontját jelenti, ezért egy nappal korábban nem kerülhetett sor engedményezésre az A. Kft. és a felperes irányában. Ezen hivatkozás az elsőfokú eljárás során nem merült fel alperes részéről, így azt az ítéletábra a Pp. 235. § (1) bekezdés alkalmazása folytán érdemben nem vehette figyelembe (BDT 2010/9/154., BDT 2000/177. szám alatt közzétett eseti döntések). Mindezek mellett megjegyzendő, hogy a dátumbélyegző évszáma a hivatkozott okiraton olyan mértékben elmosódott, hogy az nem beazonosítható, bizonyító ereje kétséges. És tény, hogy az engedményezési szerződés megkötésekor a követeléssel már joghatályosan rendelkezhetett a felperesi jogelőd.

A kifejtett indokolásbeli kiegészítések mellett az ítéletábra az érdemben helyes döntést tartalmazó elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró és érdemi ellenkérelmet előterjesztő felperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére. A felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, valamint (5), (6) bekezdések alapján állapította meg.

Szeged, 2017. november 2.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Dobler László s.k.	Béri András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró